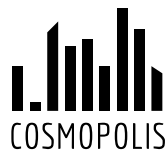

Vyšetřovatelka Hana Westermanová
na stopě rituálních vražd
Sériový vrah na cestě pomsty
Temná minulost ožívá

LEPŠÍ KREV

MICHAEL BENNETT

MICHAEL BENNETT

**LEPŠÍ
KREV**

Přeložila Alena Gentile

Text Copyright © Michael Bennett 2022

Published by arrangement with Simon & Schuster UK Ltd

1st Floor, 222 Gray's Inn Road, London, WC1X 8HB

A CBS Company

All rights reserved. No part of this book may be reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording or by any information storage and retrieval system without permission in writing from the Publisher.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2022

Translation © Alena Gentile, 2022

Cover photos © Deposit Photos / DavidChrastek, buravtsoff

Illustration © Deposit Photos / vectorguy

ISBN 978-80-271-3613-1

Pro Jane, Tihemu, Māhinu a Matariki. Arohanui.

Kia whakatōmuri te haere whakamua.

*Kráčím zpět vstříc budoucnosti
s pohledem upřeným na minulost.*

Māori whakataukī (maorské příslovi)

ŠMOUHA NA STRÁNCE DĚJIN

5. října 1863

Jeho ruce leští rychlými pohyby destičku z postříbřené mědi, dokud nedosáhnou dokonalého zrcadlového lesku. Už je v tom zběhlý. Když mu jde práce dobře od ruky, jako třeba když byl pověřen vytvořením portrétů několika členů bohaté londýnské kupecké rodiny, dokáže takových daguerrotypii udělat za den třicet, možná i víc. Jenže tady, na tomto bohem zapomenutém místě na druhém konci světa, je vše mnohem náročnější. Z pověření královniny armády má navždy zaznamenat koloniální tažení, a tak je znovu a znovu nucen pracovat v terénu, aniž by měl k dispozici stálý ateliér a zatemněnou místnost, ve které by si mohl připravovat materiály.

Je to náročné. Bez přehánění. Ale on si na své profesionalitě zakládá.

Pod rouškou černé látky vloží daguerrotypista dokonale vyleštěnou destičku do senzibilizační skříňky s krystaly jodu a trpělivě vyčkává, až výpary zareagují se stříbrem.

Ostatní přítomní s ním jeho trpělivost nesdílejí.

„Nemůžeme se tu s tím crcat celej den!“ zakřičí na něj velitel oddílu. „Hejbni sebou, chlape!“

Je zřejmé, že má pěkně uputo, ale to měl koneckonců už od chvíle, kdy jeho muži před pár hodinami úspěšně zadrželi zajatce. Popravdě řečeno je mnohem snazší vidět ho namol než strýzlivého, což všichni v jednotce dobře vědí a svědčí o tom také neustálý nedostatek rumu v jejich večerních přidělech. Kapitánova záliba v alkoholu mu rozhodně mezi jeho muži přátele neudělala, přesto by se ale ani jeden z nich neodvážil si na situaci postěžovat.

Daguerrotypista pod černým plátnem tiše počítá vteřiny, než se chemická reakce dostatečně rozběhne. Dvacet pět bezových květů, dvacet šest bezových květů...

„Co tam pod tím zatraceným hadrem děláš?“ zahuláká netrpklivě kapitán, který se nemůže dočkat, až se bude moct vrátit do svého stanu. Den už se chýlí ke konci a jemu tam zbyla ještě půlka nedopité láhve.

Daguerrotypista si ve tmě pod plátnem povzdechne. Třicet pět bezových květů, třicet šest bezových květů... Bývaly doby, kdy si svůj život plánoval v lepších barvách. Kdysi dokonce snil o studiu na Royal Academy Schools a představoval si život malíře, který by mohl oživit a modernizovat vlámský styl pro obdivovatele britského uměleckého světa. Jenže jako někdo, kdo pocházel z dlouhého pokolení kovářů, měl jen mizivou naději, že by ho Akademie vůbec přijala nebo že by si mohl dovolit mimořádně vysoké školné. Představa, že bude muset pokračovat v rodinné řemeslné tradici podkov a železných bran, byla natolik hrůzná, že se raději rozhodl pro tuto novou uměleckou formu spočívající v otisku světelného spektra na stříbrné desky. Zachování zmrazených obrazů života nikoli v oleji nebo akvarelu, ale v mědi, rtuti a stříbře. Byl to

pro něj způsob, jak si něco vydělat, a přitom využít své značné dovednosti ve hře světla dopadajícího na krajinu nebo na lidskou postavu.

Malba to sice není, ale musí se s tím prozatím spokojit. Čtyřicet pět bezových květů.

Vynoří se zpod černého plátna. „Už bylo kurva načase!“ zaburácí kapitán.

Daguerrotypista se přiblíží k vojákům a pečlivě každého z nich přesouvá na jiné místo tak, aby na ně co nejpříznivěji dopadalo ostré novozélandské světlo, které sem proniká skrze větve vysokého stromu, pod nímž stojí. „Je to něco jako moderní alchymie,“ rozplývá se nadšeně, i když si uvědomuje, že pro ty, kteří tuto novou technologii neznají, může být proces vytváření daguerrotypie odzbrojující. „Malý kousek magie. Váš obraz bude zachycen navěky; tento okamžik tu zůstane ještě dlouho poté, co se vaše kosti rozpadnou v prach.“

„Pohněte!“ odsekne kapitán. „Potřebuju se jít vysrat.“

„Takhle umí prohnat střeva jenom rum,“ zašeptá jeden z vojáků opatrně, aby ho kapitán náhodou nezaslechl.

Daguerrotypista se vrátí ke svému přístroji, podrážděný kapitánovou opileckou neúctou k jeho umění. „Tomuhle se říká objektiv,“ vysvětluje a ukazuje na malý výstupek ve středu dřevěné krabičky. „Až sundám krytku, nesmíte se ani pohnout. Zůstaňte *dokonale* nehybní. Seběmenší pohyb, a zbyde z vás jen šmouha na stránce dějin.“

Bez ohledu na kapitánův zarudlý obličej a rumový odér jeho dechu se ostatní vojáci na celý proces připravují s notnou vážností, leští si knoflíky na uniformách a čistí si vysoké polobotky tak, aby se pořádně leskly.

„Jak by to mělo vypadat?“ zeptá se jeden z nich. „Máme se usmívat?“

„Usmíval se Kristus na *Poslední večeři*?“ odsekne daguerrotypista.

„Chystali se mu zatlouct do rukou zatraceně velký hřeby,“ prohodí nejmladší voják. „Není divu, že mu nebylo zrovna do smíchu.“

Daguerrotypista si jeho uštěpačné poznámky nevšímá a dál si vede svou. „Vytesal snad Michelangelo na Davidově tváři úsměv blázna? Úsměv dělá z člověka idiota,“ trvá na svém. „Úsměv je pro hlupáky. Neusmívejte se.“

Postaví se k objektivu.

„Připravte se,“ pobídne je. „Klid, prosím. A... *nehýbat se!*“ Sundá krytku.

Exponovaný obraz se okamžitě odrazí mezi řadou zrcadel uvnitř dřevěné skříňky a světlo nakonec dopadne obráceně na leštěnou stříbrnou destičku. Fotochemická reakce začíná zachycovat okamžik.

Šestičlenná skupinka vojáků – opilý kapitán a jeho pět mužů – je shromážděna pod vysokým stromem pūriri na hřebeni sopečného kužele s výhledem na aucklandský přístav. Jak se reakce vyvíjí, je zřejmé, že daguerrotypista, přestože nenavštěvuje Royal Academy Schools, instinktivně chápe pravidlo třetin. Obraz reflektuje téměř klasický smysl pro proporce.

Pod stromem je šest britských vojáků natočených směrem k objektivu v esteticky lahodícím zakřiveném půlkruhu. Sedmá osoba, zavěšená několik metrů nad jejich hlavami, připoutaná k jedné ze spodních větví velkého stromu dvanáctipramenným britským armádním lanem, které má pevně utažené kolem krku, je vrcholným doplňkem této pečlivě promyšlené kompozice.

Mrtvý muž je zcela nahý. Zajatec byl před popravou vysvlečen a ponížen, což byla odplata za to, že pronásledujícím vo-

jákům unikal až trapně dlouhou dobu. Kromě provazu kolem krku má ruce svázané před trupem a nohy spoutané v kotnících. Muž je Maor a *tā moko*¹ na jeho tváři a těle o něm vypovídá, že se jedná o vysoce postaveného vůdce. Má prošedivělé vlasy, může mu být tak kolem padesátky a spleť vrásek vrytých hluboko v jeho kůži prozrazuje příběh jeho rodové linie, postavení, znalostí, jež si s sebou nese, *whakapapa*², který se předává z generace na generaci.

Rangatira, náčelník vysokého postavení.

„Tak jak dlouho máme ještě čekat?“ zabručí kapitán.

„Nemluvte,“ vyštěkne daguerrotypista, „nebo budete jenom šmouhou na stránce dějin!“

Po nezbytných šedesáti vteřinách se krytka vrátí na objektiv.

---

¹ *Tā moko* – tradiční forma maorského tetování označující status nebo společenské postavení.

² *Whakapapa* – rodokmen, rodová linie.

2

HANA

O sto šedesát let později

Hana má ruce ponořené v zemi. Přesně tak, jak to má ráda. Půda na její zahradě je až směšně úrodná. Auckland je prvním velkým městem postaveným na aktivním sopečném poli od dob Pompejí a po tisíciletích prudkých erupcí jsou zahrady na jeho předměstí úrodné a bujné. Jedinou nevýhodou je, že se v nich může každým dnem bez varování vytvořit nová trhlina a celé čtvrti mohou během několika hodin zmizet pod náporom lávy a popela. Nestalo se to už asi tisíc let, což je pro pesimistu spíš důvod k obavám než ujištění. Nespornou výhodou je ale skutečnost, že si i v centru Aucklandu můžete vypěstovat opravdu cokoli.

Dvorek za domem je pro Hanu oázou, únikem do jednoduššího světa, než v jakém se musí pohybovat každý den. Není to ani tak zahrada jako spíš malý deštný prales. Dračinky, lenovníky, okrasné jezírko bujně porostlé lekníny a potočnicí. Na kraji pozemku roste domorodá palma, vysoká sedmimetrová *nīkau*, kvůli níž jí sousedi pravidelně zanechávají nená-

vistné vzkazy. Hana si je vždy přečte, papírek složí a vyhodí do koše. Palma níkau tu roste už dobrých osmdesát let, možná víc. Mnohem déle než kdokoli jiný, kdo na tomhle předměstí žije. Hana rozhodně nemá v úmyslu ji ořezat nebo pokácet jen proto, že si nějaký čerstvě nastěhovaný účetní nebo architekt – nebo kdo to vlastně je – přeje lepší výhled.

V kapse starých džínů, které nosí na zahradu, jí zabzučí telefon. Nevšímá si ho, místo toho vstane, protáhne se a otře si ruce o nohavice.

Haniny oči jsou tmavě hnědé, odstín mají tak hluboký, že je někdy na světle jen těžko poznat, jestli jsou hnědé, nebo černé. Šmouhy od hlíny, které jí na kalhotách zůstaly, jsou skoro stejně tmavé jako její duhovky. Psí víno se proplétá mezi větvemi rozkvetlého porostu kava kava¹. Bude s tím muset něco udělat. Utrhne jeden z listů – ten, který má v sobě spoustu děr. Vzpomene si, jak na vesnici, kde vyrůstala, daleko od Aucklandu, vzal stařešina z jejího kmene skupinu malých dětí do buše a učil je poznávat lesní rostliny. „Housenky dobře vědí, které listy jsou ty nejchutnější,“ vysvětloval jim stařešina v maorštině, *te reo*².

Jenže to už je dávno.

Zdá se to jako celá věčnost.

Hana si vloží list prožraný od housenek do pusy. Na jazyku ucítí známou peprnou chuť. Je dobrý. Vážně moc dobrý. Zatímco ho žvýká, sáhne si do kapsy pro telefon. Otevře novou zprávu:

Našla jsi ty dokumenty?

Dívá se na ta slova. Hana, která všechno vyřeší, která se

¹ Kava kava – původní novozélandský keř pepřovník opojný, jehož listy se tradičně i dnes používají k léčebným účelům.

² Te reo Māori – maorský jazyk, označovaný také jednoduše jako „te reo“.

i k těm nejzapeklitějším problémům postaví čelem a bez váhání. Ale na tuhle otázku se jí odpovídat nechce. Zastrčí telefon zpátky do kapsy.

U zadních dveří si vyzuje zablácené boty.

Její domácnost by se dala označit jako čistě funkční. Jednoduchá a minimalistická, pravý opak její zahradní džungle. Ideální místo pro ženu, které se blíží čtyřicítka, žije šťastně sama a cení si prostoru i pořádku. Volný pokoj v patře je zařízený jako ateliér. Je plný světla a je to jediná místnost v domě, ve které je spousta věcí. Srolovaná plátna na podlaze. Krabice s barvami a tužkami.

Na stěnách visí náčrty tužkou. Kresby jsou dokončené. Pečlivě, přesně a zručně. Série obrazů dívky sledující její vývoj od malého dítěte až po dospívající ženu. Na obrázcích, na kterých je dívka ještě malé miminko, je několik skupinových skic – žena, muž, dítě. Na obrázcích, kde je v batolecím věku a starší, už je něco jinak. Dívka je na nich vyobrazena sama nebo se svou matkou.

Ve svém pokoji v přízemí vytáhne Hana zpod postele krabici. Prohrabe se hromadou starých účtů a zespondu vytáhne právní dokumenty.

Žádost o rozvod manželství nebo registrovaného partnerství.

Nějakou dobu drží dokument v ruce. Potom ho opět uloží pod účty za elektřinu a krabici zasune zpátky pod postel.

Hana se během soudního procesu snaží posadit vždy na stejné místo. Poblíž lavice obžalovaných si sedá rodina a přátelé obžalovaného. Pro policistu by to nebylo zrovna nejlepší místo, zvláště pro zatýkajícího policistu, který má na starosti vyšetřování. Ale je tu jedno mnohem lepší místo, vzdálené jen pár metrů od lavice obžalovaných, odkud můžete obličej obviněného pozorovat z profilu. Je až překvapivé, kolik se toho dá vyčíst z pozice čelisti, nachýlení hlavy, z toho, zda se dívá přímo, nebo má pohled upřený na podlahu – a zároveň můžete sledovat obhájce a soudce.

„Držím vám ten nejlepší flek, šéfová,“ chlubí se Stan, když se vedle něj Hana posadí. Hana má s čahounským a poněkud neohrabaným detektivem a mladším kolegou vždy dostatek trpělivosti. Stan byl ve svém ročníku jedním z nejlepších, ale na Hanu udělal mnohem větší dojem tím, jak si uvědomoval, že policejní akademie není skutečný svět a známky na kusu papíru nevypovídají vůbec o ničem. Je neobyčejně bystrý, rychle se učí a skutečně ho to baví.

Obviněný ještě nebyl předvolán, ale jeho rodina se už usadila poblíž lavice obžalovaných. Vyčkávají stejně jako Hana a zatím si něco špitají s královským soudním radou, jehož si za směšně přemrštěný honorář najali. Dveře jednacích síní se otevrou a dovnitř tiše a uctivě vstoupí početná skupina osob. Mladou ženu jménem Ria doprovázejí její rodiče, muž a žena středního věku, oba Maorové. Společně s nimi ji přišla podpořit asi desítka dalších členů širší rodiny. Hana se na Riu a její rodiče srdečně usměje a oni se usadí na opačné straně soudní síně, naproti rodině obžalovaného. Hana je ráda, že už mají všichni tři – žalobkyně a její matka a otec – to nejhorší za sebou. Oba rodiče si museli při soudním přelíčení vyslechnout výpověď své dcery. Statečná mladá žena odmítla

možnost vypovídat prostřednictvím videokamery, rozhodnutá, že obžalovaný musí vidět její tvář, když soudu vypráví, co jí udělal.

Hana její rodiče předem varovala, že to pro ně nebude snadné. A pro Riu to bylo obzvlášť náročné. „Ale věci to pomůže.“ A pomohlo.

Při svědecké výpovědi působila Ria vyrovnaně. Byla z ní cítit síla. Před porotou vypovídala o tom, jak ji profil mladého muže na seznamce zaujal a i z počáteční výměny zpráv měla dobrý pocit. Student posledního ročníku právnické fakulty, reprezentační hráč ragby, ale přitom nepůsobil arogantně ani hulvátsky; dokonce si sám ze sebe utahoval. Sešla se s ním v baru jednoho luxusního hotelu, což se zdálo být na takové setkání bezpečné místo. Téměř okamžitě pochopila, že udělala chybu. Ze vzdušného polibku na tvář, kterým se měli pozdravit, se stal nevídaný skutečný polibek na rty. Posadil se vedle ní tak blízko, že se svým stehnem dotýkal toho jejího. Žádný respekt pro osobní prostor. Sebejistý úsměv na jeho tváři vůbec nepůsobil vřele, spíš tak nějak majetnický. Mladá žena se porotě svěřila, že jí bylo hned od prvního okamžiku jasné, že má v plánu vyspat se s ní ještě tentýž večer. I přestože jí jeho přítomnost nebyla příjemná a měla pocit, že tu něco nesedí, rozhodla se neporušit jednu ze svých zásad: i kdyby to mezi vámi nezajiskřilo, alespoň jeden drink si s ním ze slušnosti dáš. Otázka etikety. „I chlapi mají city,“ řekla soudu. „To nejmenší, co pro ně můžeš udělat, je dát si s nimi aspoň skleničku. Jen jednu skleničku.“

Jedna sklenička úplně stačila. Krevní testy později prokázaly přítomnost rychle působícího sedativa, které se dostalo do jejího mojitá. „Bylo to strašně rychlé a já byla okamžitě úplně mimo,“ vysvětlila. Pokusila se jít na záchod, ale nedokázala se

udržet na nohou. Student práv jí pomohl k výtahu a slíbil, že s ní sjede dolů do haly, objedná Uber a odveze ji do nemocnice. Když se za nimi ale dveře výtahu zavřely, nezmáchl tlačítko přízemí. Naopak, výtah je vyvezl nahoru. Nahoru do pokoje, který si předem za tímto účelem zarezervoval. Než se dveře výtahu znovu otevřely, už nebyla vůbec schopná mluvit. Sotva chodila. Vážil o dobrých třicet kilo víc než ona, svalnatý ragbyový obránce; ani se nezapotil, když ji nesl od výtahu k pokoji. I kdyby ho byla schopná poškrábat nebo uhodit, moc by jí to nepomohlo. Než došli ke dveřím pokoje a on k nim se stejným úsměvem na tváři přiložil přístupovou kartu, nedokázala už ani zvednout ruku, aby se o to pokusila...

Hana sledovala, jak Riina matka a otec během procesu mlčky naslouchají. Zdrženlivě, důstojně. Jediný záblesk toho, co cítili, byl znatelný v pevném sevření, s nímž se navzájem drželi za ruce. Napadlo ji, jak by jí bylo, kdyby se ocitla ve stejné situaci. Kdyby na lavici svědků vypovídala její dcera, kdyby to byla Addison, kdo by vyprávěl v místnosti plné cizích lidí o tom, jak byla omámena, ponížena, znásilněna. Byla by také tak klidná? Tvářila by se stejně důstojně jako ti dva? Dokázala by každé ráno přijít do soudní síně a zdvořile kývnout na pozdrav příbuzným muže, který něco takového spáchal, jak to každý den během procesu dělali Riini rodiče?

To bylo před dvěma měsíci. Porotě trvalo tři čtvrtě hodiny, než vynesla rozsudek o vině. Ria a její *whānau*³ mají to nejhorší za sebou. Teď už zbývá jen poslední formalita. Obhajoba formálního rozsudku.

V soudní síni nastává rozruch. Různí soudní úředníci se připravují, královský soudní rada zastupující studenta práv

---

³ Whānau – širší rodina.